

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ: «Έγενόμην ἐν Ἀφρικῇ...».

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Αλεξανδρείας](#)

«Ὁ γάρ λαός Σου καί ἡ ἐκκλησία Σου ἱκετεύουσί Σε»

«Ἐπισυνάγοντες» τίς σκέψεις μου, προσπαθῶ νά κρατήσω στό βάθος τοῦ εἶναι μου τό θαῦμα πού ἔζησα στή πρόσφατη ιεραποδημία μου στό μακρινό Κογκό – στή Κινσάσα καί στή νεοπαγῇ Μητρόπολη Κανάγκας ὅπου καί ἐνθρόνισα τόν νέο Ἐπίσκοπό Της, καθώς καί στή χώρα τῶν Αἰθιοπῶν ὅπου καί ἐκεῖ νέον Ἐπίσκοπο ἐγκατέστησα.

Καθήμενος ἀπέναντι τοῦ Φάρου τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ εὐχομαι καί προσεύχομαι: «Κύριε τήν λυχνία πού ὡς ἄλλο κανδήλι Σοῦ ἀναψα, κράτησέ την ἄσβεστη εἰς ἡμέρα αἰῶνος!...».

Μιά άλλη Πεντηκοστή ξανάζησα στίς χώρες αυτές τῶν ζητούντων τόν Κύριο, τόν Θεό πού μόλις τώρα μαθαίνουν ὅτι τούς ἀγάπησε καί τούς ἀγαπᾷ ἕως Σταυροῦ!...

Ἐκεῖ σ' αὐτήν τήν νέα Πεντηκοστή μέ ὑποδέχθηκαν πάνω ἀπό εἴκοσι χιλιάδες ψυχές «μετά νηπίων καί θηλαζόντων» καί ὡς ἄλλο ἐρχόμενο Χριστό, ὑποδέχοντο τόν Πατέρα καί Πατριάρχη τους ἀναβοῶντες τό ΩΣΑΝΝΑ!...

«Γαληνά τά πρόσωπα, γαληνά καί τά ἦθη!...», ἀποδείκνυαν τήν τῆς ψυχῆς τους κατάσταση.

Μέσα ἀπό τό ξεχείλισμα τῆς ἀγάπης τους, πλημμύρισε ἡ δική μου καρδιά. Οἱ ζητωκραυγές τους οὐρανομήκης!... Οἱ ἀλαλαγμοί τους στό πέρασμά μου συγκλόνισαν τήν ψυχή μου καί αὖξισαν τήν εὐθύνη μου ἀπέναντι στά πλάσματα πού τήν πτωχεία τους, τήν κάνουν δοξολογίας πλουτισμό.

Οἱ συνεργοί μου ἐν Κυρίῳ, ἐπίσκοποι, πρεσβύτεροι καί διάκονοι ἄξιοι ἐπαίνων καί θαυμασμοῦ γιά τό τεράστιο ἔργο πού μέ ζῆλο Θεοῦ κατ' ἐπίγνωσιν ἐπιτελοῦν.

Οἱ λαϊκοὶ συγκληρηναῖοι ἐξ Ἑλλάδος ἅς ἔχουν τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ τίς δικές μου πατρικές ὁλόθερμες εὐχές.

Στόν ἀπόηχο αὐτῆς τῆς ἐπίσκεψης χιλιάδες σκέψεων, ὁράσεων καὶ ὁραματισμῶν συνωθοῦνται μέσα στή γεμάτη ἀγάπη καρδιά μου, γιὰ ὅλα αὐτά τὰ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἀφρική – Ἀφρική. Ἡ χώρα τῶν μελλόντων. Οἱ χῶρες πού μέσα τους φιλοξενοῦν ἕνα νέο ἐπιγενομένο κόσμο. Ἕνα κόσμο μέ Θεό... χωρίς θεοκρατισμούς!... Ἕνα κόσμο πού μαθαίνει τό μάθημα τῆς ἀγάπης τόσο γρήγορα, πού διαβαίνουν ὥρες γιὰ νά βροῦν μιὰ σταγόνα νεροῦ!...

Αὐτές τίς χῶρες καὶ αὐτούς τοὺς λαούς ἀξίζει κανεὶς ν' ἀγαπᾷ καὶ νά κάνει ὅ, τι εἶναι δυνατόν ἀνθρωπίνως, γιὰ νά τοὺς προσφέρει τὰ «σά ἐκ τῶν σῶν» τῆς καρδιάς του.

Αὐτοὶ οἱ λαοὶ οἱ «κατακεκαυμένοι» ἀπὸ τοῦ ἡλίου τὴν θερμικὴ δύναμη, ἔχουν ἀνάγκη τῆς δικῆς μας ἀνόθευτης ἀγάπης...

Ἐκεῖ διαπορευόμενος «ἐν γῇ ἐρήμῳ καί ἀβάτῳ καί ἀνύδρῳ» διεπίστῳσα γιά μιᾶ ἀκόμη φορᾶ, πόση ἀνθοφορία ψυχῆς ὑπάρχει σ' αὐτά τά παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, πού δέν σοῦ ζητοῦν τίποτε περισσότερο παρά μόνον λίγα ψυχία ἀγάπης.

Αὐτούς τούς λαούς ἐπανεγκατέστησα καί ἐπανα-ἀγάπησα ἐκ καρδίας. Καί τώρα προσερχόμενος στό «ταμιεῖον» μου μυστικῶς δέομαι ὑπέρ αὐτῶν.

Κύριε, Κύριε, ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ καί ἐπίσκεψαι ἐν τῇ χρηστότητί Σου, αὐτούς τούς λαούς, αὐτά τά δικά σου παιδιὰ, πού ἡ δική Σου ἀγάπη ἐνεπιστεύθη εἰς ἐμέ ὡς ἄλλον Μωϋσῆ νά τά ἐξάγω διά «ξηρᾶς ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης» τόσων καί τόσων δυσκολιῶν, στήν ἀγκαλιά τῆς ἀπείρου Σου ἀγάπης.

Δός μου Κύριε τήν δύναμη ἵνα ὡς πατήρ ἐπισυνάγω αὐτά ὑπό τάς πτέρυγας Σου, στό δρόμο τῆς ἐλπίδας, τῆς πίστεως, ὅτι διά Σοῦ σωθήσονται οἱ ταπεινοί τῆς γῆς.

Εὐχαριστῶ Σε Κύριε ὁ Θεός μου «ὁ ἀναγαγών με» εἰς ποιμένα τῶν προβάτων τῆς νέας Σου ἐν Ἀφρικῇ αὐλῆς... αὐτῆς τῆς αὐλῆς, πού οἱ λαοί της πλουτίζουν «ἐαυτούς μηδέν ἔχοντες» καί «ταπεινοῦντες ἐαυτούς ἐν πολλῷ πλούτῳ!...».

Αὐτούς τοῦς λαούς διά παντός «εὐλογῶν εὐλογήσω» καθοδηγῶντας τους εἰς ὁδούς σωτηρίας.

«Πάτερ Ἅγιε τήρησον αὐτούς τῇ ἀληθείᾳ Σου».

Ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής Θεόδωρος Β΄